

VASS ANTÓNIA

Vers

– Unlak – mondta a lány, majd rágyújtott egy cigarettára és lassan elsétált. A fiú még akkor is bámult utána, amikor a munkából hazafelé igyekvő emberek tömege már magába szippantotta, és a makacsul égnek meredő göndör fürtök eltűntek a betondzsungel egyik mellékutcájában.

A fiú dühösen vágta ki az ajtót, hátizsákját a sarokba dobta, és a hajával babrálva a szobájába vonult. Először magát hibáztatta, amiért (hogyan fogalmazott a lány?) túlságosan művészlélek, meg romantikus alkat (így jellemezte magát), és nem tud megfelelni efféle nagyvilági díváknak. Egy fenét nem. Később, amikor ráfordult az utcájukra, már úgy gondolta, hogy a lány hibás. Utálta az örökké vörösre festett száját, a magas sarkúja kopogását, még a nevetését is, amit egy varjú is megirigyelhetne. Végül úgy döntött, felhívja.

– Unlak – szólt bele köszönés nélkül a lány, majd a vonal szétkapcsolt. A fiú ekkorra már annyira felhergelte magát, hogy egész testében remegett. Sorra kivágta az íróasztal fiókjait, és kihajigált minden kacatot. Végül megtalálta, amit keresett: egy kis fekete noteszt. Ő Z-aktáknak nevezte (őt magát Zolinak hívták), és a pszichológusa által javasolt jegyzeteket írta bele. Olyan gyorsan lapozta át a könyvecskét, hogy egy-két lap kitépődött, de nem találta a megfelelő oldalt.

– Mit is mondott az a...? – A szájára tette a kezét. „Úriember így nem beszél.” – Hát persze, azt, hogy írjak verset!

Zoli Gedeonra nézett, egy öreg laptopra, amit még a lány nevezett el, mondván, mindennek lelke van, és ezt egy művésznek tudnia kéne. Így, amíg Gedeonon betöltődött az XP (egy ilyen veteránhoz korához illő operációs rendszer dukál), a fiú berakta a mikroba a teavizet.

Amikor már kellőképpen megnyugodott (nem a teától, mert az megégette a száját), leült verset írni. Hosszasan bámulta a Word fehér papírját, és nem jutott eszébe semmi. Miért is jutna, amikor az egész olyan személytelen. Hogyan lehetne leírni az olcsó cigi kesernyészagát, ami kimoshatatlanul beleivódott a párnahuzatba, vagy a természetellenes szögben fordult csukló ívét, ahogyan a csikket tartotta?!

A megfeszült koncentráció közepette eszébe jutott, hogy minden ilyen szakítás *izé* tájleírással kezdődik, valahogy úgy, hogy: „tavasz volt, amikor a

VASS ANTÓNIA (1990, Székesfehérvár) színész, újságíró. Kommunikáció és médiatudomány szakon végzett, a főiskola mellett színésznek tanult, jelenleg az ELTE magyar szakának hallgatója. 2008 óta ír, először 2013-ban publikált. Drámaíró műhelyt vezet, színikritikát ír, és saját weboldalt is működtet Sűgópéldány címmel.

parkban sétálva megláttalak, és először fogtam meg a kezéd, de most már hideg van, tél”. Ez nem jó. Nem írhatja ezt, hiszen határozottan július közepe van, ráadásul hőségridádó, és egyébként sem egy parkban ismerkedtek meg, hanem októberben, amikor egy átmulatott éjszaka után egy egyágyas hostelszoba padlóján ébredtek összegabalyodva.

Hosszas nyüglődés után végül megszületett az első sor: „Októberi ködben jöttél reménysugárként”. Konkrét és lényegre törő.

Kellene bele valami költőiség, amitől olyan fennkölt lesz – gondolta és már jött is az ötlet: „Madár! Minden szerelmes versben van egy madár”. Így lett a szerelem madara egy *pösze poszáta* (még rá is guglizott). De az meg nem rímelt a reménysugárra. CTRL-Z... vagyis... inkább mentés másként. Szabadversként még eladható.

Annyira belelendült a versírásba, hogy elkezdte tervezgetni a vers jövőjét. Nem állt meg ott, hogy Rómeót játszva elszavalja majd a lány ablaka előtt, mindenképp szeretett volna valami olyat írni, amit majd tanítanak az iskolában, és a tanárnő az óra közepén felteszi a nagy kérdést: „Mit gondolt a költő?”

Így lett a köd mellé cigi füst, ami úgy foszlik semmivé, mint a köd, de ugyanakkor a köd ellentétéként is értelmezhető. A füst elszáll, a köd megmarad. Vagy legalábbis valami ilyesmi.

Csattanó nem jutott eszébe, ezért tett három pontot (afféle sejtelmes lezárásként), és elégedetten hátradőlve nyomta meg a nyomtatás gombot. Időközben odakint eleredt az eső. „Micsoda költőiség a természet részéről” – futott át az agyán, felkapta a még meleg papírt és elrohant.

Miközben végigment jól ismert utcákon, félhangosan olvasta a szöveget, mindig más-más szót kihangsúlyozva, hátha úgy jobban hangzik. A *pösze poszátát* végül benne hagyta, mert nincs szerelmes vers szerelemmadár nélkül.

Ahogy befordult a sarkon, messziről kiszúrta a lányt. A kapualjban állt, csuklója fura ívben hajlott, kezében olcsó cigi és a szemben lévő közért kirakatát bámulta. Zoli végignézett rajta, eszébe jutott a kesernyés szag a párnán, a varjúkárogás, látta az ócska magas sarkút (ami fekete volt, pedig ő pirosra emlékezett), és megtorpant. Hunyorítva bámulta a göndör tincseket, amikről ritmusosan csöpögött az eső, és ökölbe szorult a keze, összegyűrve az addigra szinte cafattá ázott papírt.

A lány úgy ment vissza a házba, hogy észre sem vette.

(*Tabéry novellapályázat 2016 – dicséret*)